

Es pot ser espanyol, o espanyolista...

CONCULCACIONS (32)

L'ex-president Pasqual Maragall ha deixat anar un altre exabrupte. Sí, allò que col·loquialment en diuen Maragallades. La frase: - L'èxit d'Espanya s'ha basat en el silenci, en el fet d'acceptar la monarquia, etcètera - (diari AVUI 25-VII-07). La frase té un recaragolament mental que jo, no arribo a capir. Quin és l'èxit d'Espanya? On és el silenci d'Espanya? Acceptar una monarquia en ple segle XX és un èxit, de què? Bé, aquestes serien consideracions menors i com sempre discutibles i opinables i que depenen de qui s'ho mira.

El senyor Maragall pot ser el que ell desitgi i el que li plagui, sempre que mostri respecte cap als demés, ni més ni menys que qualsevol altre ciutadà d'aquest món. Per tant el personatge que ens ocupa, pot ser espanyolista, gregorianista, boletaire empedreït o partidari dels hugonots. El que ja aconsegueix un grau de espectacularitat desequilibrant, és que un espanyolista hagi arribat a ocupar la Presidència de la Generalitat de Catalunya. No parlem doncs del cas de l'actual mandatari senyor "José Montilla"..., és més que una espectacularitat desequilibrant, és una aberració. És el mateix que passa al nord dels Pirineus, amb la resta de Catalunya i la mateixa Occitània, amb el senyor Sarkozy com a President d'aquestes col·lectivitats alienes a França.

El cas és que aquests dos fets tan antinaturalment estan implantats com a normalitzadors d'unes incongruències inacceptables. Tornant al senyor Maragall, que penso que no m'equivoco en el més mínim si el classifico d'espanyolista convençut, és del tot contradictori a la més elemental ètica, que hagi estat precisament ell, l'elegit com a President de Catalunya. És l'antítesi de la lògica més primordial. És la contradicció total de la persona adequada per a presidir un país, com Catalunya. Ell s'ha constituït en la constant justificació d'una Espanya, que com a país que ens vol destruir com a catalans, per a convertir-nos en una possessió pròpia i a partir d'aquí imposar la categoria de regió, de província o del que els vingui de gust.

Mentre Catalunya estigui situada en aquesta enclusa, és prou evident, que a Catalunya se li negaran tots els seus drets i la seva mateixa existència com a país. Qui és que té tots els números per rectificar la gravetat del posicionament que patim? Doncs ningú més que els propis catalans. Som els catalans els únics en tot l'univers que podem i hem de provocar el gir de 380°, als que una vegada més ens estan manipulant injustament. Sí, som els únics que en tenim el poder i el deure, sense el més petit dubte. Cal lluitar desesperadament, pacíficament, però amb tota l'energia, per contradir el nostre present i encarar el nostre futur lliure, amb el rebuig dels que no desitgen res més que una renúncia definitiva.

Claudi Romeu, 25 de juliol del 07